

De Ster

BELLE S. SPAFFORD
Presidente.

MARIANNE C. SHARP
1e Raadgeefster.

GERTRUDE R. GARFF
2e Raadgeefster.

**HET ALGEMEEN HOOFDBESTUUR
DER ZUSTERS-HULPVEREENIGING.**

(Zie blz. 83)

15 Maart 1947

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

47e JAARGANG • No. 3

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.— PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

CORNELIUS ZAPPEY, Redacteur.   JOHANNA A. SEHLMIEIER, Assistent

INHOUD:

	Blz.		Blz.
Gods knechten spreken (III)	67	De terugkeer, door Margery S. Stewart	80
Don't fence me in, door wijlen Marvin O. Ashton	69	Rijmpreekjes-Nabloei nr. 13	81
Hoe wij het kunnen weten	72	Priesterschap	82
Een Mormonen-Zendeling in Noorwegen	74	De Zusters-Hulpvereniging	83
De Sigaret spreekt	77	De O.O.V.	84
Genealogische Vereeniging	78	De geschiedenis der Kerk in beeld (II)	92
		Gebeurtenissen in de Zending	94

Gods knechten spreken

(Uittreksels uit toespraken, gegevens tijdens de halfjaarlijksche Algemeene Conferentie der Kerk, gehouden te Salt Lake City op 5, 6 en 7 April 1946).

III.

President David O. McKay

doel en heiligheid van het avondmaal

IK WENSCH dezen avond enkele woorden te zeggen over de bediening van het Avondmaal.

....dat de Heere Jezus in den nacht, in welken Hij verraden werd, het brood nam,

en als Hij gedankt had, brak Hij het en zeide: Neemt, eet, dat is mijn lichaam dat voor U gebroken wordt; doet dat tot mijne gedachtenis.

Desgelijks nam Hij ook den drinkbeker na het eten des Avondmaals, en zeide: Deze drinkbeker is het nieuwe testament in mijn bloed: doet dat, zoo dikwijls als gij dien zult drinken, tot mijne gedachtenis.

Want zoo dikwijls als gij dit brood zult eten en dezen drinkbeker zult drinken, zoo verkondigt den dood des Heeren, totdat Hij komt.

Zoo dan wie onwaardiglijk dit brood eet of den drinkbeker des Heeren drinkt, die zal schuldig zijn aan het lichaam en bloed des Heeren.

Maar de mensch beproeve zichzelf, en ete alzoo van het brood en drinke van den drinkbeker."

(1 Cor. 11 : 23—28).

In de Kerk van Jezus Christus wordt geen heiliger verordening bediend dan het Avondmaal. Onmiddellijk nadat Jezus en de Twaalven het laatste avondmaal genuttigd hadden, werd dit sacrament ingesteld; en de Heiligen in de vroegere dagen volgden die gewoonte. Dat wil zeggen, zij aten voor zij het sacrament bedienden, maar aan die gewoonte werd later een einde gemaakt,

doordat Paulus den Heiligen gebood, hun maaltijd thuis te gebruiken, zoodat zij, wanneer zij bij elkander kwamen om te aanbidden en deel te nemen aan het sacrament ter herdenking van het leven en in het bijzonder den dood van hun Heer, vereenigd zouden zijn als één lichaam van broeders en zusters.

Het doel van het Avondmaal.

Er zijn drie dingen van fundamenteel belang verbonden aan de bediening van het Avondmaal. Het eerste is zelfkennis. Het is zelf-onderzoek. „Doe dit te mijner gedachtenis”; maar we behooren het waardig te zijn, en moeten ons zelf in dit opzicht eerst terdege onderzoeken.

Ten tweede wordt er een verbond gemaakt; een **verbond**, dus meer dan een belofte. Sommigen van U hebben hun hand opgestoken, of wanneer zij in Engeland waren, hun hand op den Bijbel gelegd bij het onderteekenen van een document, ter bevestiging van de waarde van hun belofte of eed. Dit alles duidt de heiligheid van een verbond aan. Er is in het leven niets belangrijker dan dat. Pas wanneer de natieën de waarde van een verbond beseffen en zichzelf daarnaar gedragen, zal er vertrouwen tusschen hen kunnen

bestaan. Thans zijn er slechts achterdocht, twijfel, geteekende overeenkomsten, „vodjes papier“, omdat zij aan hun woord geen waarde hechten. Een verbond, een belofte, zou even heilig als het leven moeten zijn. Dat principe is iederen Zondag opnieuw belangrijk, wanneer wij van het Avondmaal nemen.

Ten derde is er nog een andere zegening, en dat is het gevoel van nauwe verbondenheid met den Heer. Het is een gelegenheid om met zichzelf en met den Heer gemeenschap te hebben. Wij vergaderen in het huis, dat aan Hem gewijd is; we hebben het aan Hem overgedragen; wij noemen het Zijn huis. Nu, u kunt er van verzekerd zijn, dat Hij ons zal inspireeren als wij zorgen in overeenstemming te zijn met Zijn geest. Wij zijn niet bereid om Zijn Geest te ontvangen als onze gedachten bij onze zaken vertoeven, en zeker niet, wanneer wij in het Huis des Heeren komen met gevoelens van haat jegens onzen naaste, of van vijandigheid en jaloerschheid tegenover de Autoriteiten van de Kerk. Zeer zeker kan niemand op gemeenschap met den Vader hopen, wanneer hij zulke gevoelens koestert. Zij zijn in strijd met den geest van aanbidding, en daardoor in het bijzonder met het nemen van het Avondmaal.

Ik las eens een boek, dat geschreven was door een zeer wijs man, wiens naam ik me op het

oogenblik niet kan herinneren. Dit boek bevatte een belangwekkend hoofdstuk over het gebed. De schrijver was geen lid van de Kerk, maar had klaarblijkelijk den wensch om in nauwe gemeenschap met God te leven, en hij wilde de waarheid vinden. O.a. zeide hij in hoofdzaak dit:

„Ga voor een geheim gebed naar een kamer, sluit de deur en de gordijnen, en kniel in het midden van de kamer. Zeg gedurende ongeveer 5 minuten niets, maar denk uitsluitend aan hetgeen God voor u gedaan heeft, en aan Uw grootste geestelijke en tijdelijke behoeften. Als U dit doet, en Zijn tegenwoordigheid gevoelt, stort dan Uw ziel tot Hem uit in dankzegging.“

Het Avondmaal als een periode van gemeenschap met God.

Ik geloof dat de korte periode, tijdens welke het Avondmaal bediend wordt, één der beste gelegenheden is voor zulk een overpeinzing, en gedurende die heilige periode zou niets onze aandacht mogen afleiden van het doel van deze verordening.

De les, die ik dezen avond heb willen geven, is: Laten wij er naar streven, dat de tijd, waarin het Avondmaal bediend wordt, een indrukwekkende gelegenheid vormt voor contact met Gods Geest. Laat de Heilige Geest, die ons gegeven is, ons in Zijn tegenwoordigheid voeren, en mogen we Zijn nabijheid gevoelen, en in ons hart een gebed opzenden, dat Hij zal hooren.

WIE ZICHZELF KENT,
ZAL NOOIT EEN ANDER VEROORDEELEN

„DON'T FENCE ME IN”

(„Sluit me niet op”)

door wijlen Marvin O. Ashton.

„Sluit me niet op!” Jeugd, dat is wat je zegt tegen je vaders en moeders. Jeugd, dat is wat je je schoolonderwijzers toeroept. Dat is de taal, die velen van jullie gebruiken in je opstandigheid tegen sommigen van ons, die een stokje willen steken voor je rechten als vrijgeboren Amerikaansche jeugd.

Brigham Young, een der grootste vrienden van onstuimige Moroonsche jongens en meisjes, moet eens met een twinkeling in zijn humoristische oogen gezegd hebben: „Jullie jonge menschen denken dat wij volwassenen dwaazen zijn. Wij weten dat jullie het zijn.”

Een grappenmaker heeft eens gezegd: „Als een jongen den

rijpen leeftijd van 17 jaar bereikt heeft, kijkt hij naar zijn vader en vraagt zich af, hoe lang het zal duren eer zijn vader evenveel zal weten als hij. Als hij 25 jaar wordt, verbaast het hem, hoe vlug zijn vader zijn kennis en begrip heeft vermeerderd.”

De afbeelding van ons lam is genomen van een foto in het blad „Arizona Highways”. Toen ik het in het oog kreeg, vertelde ik Jim Smith, een der uitgevers, dat ik het door J. A. Bywater zou laten nateekenen, of hij het goed vond of niet. Hij maakte geen bezwaren, en hier is het.

Dit is een ondernemend lam — je kunt aan den lijn van zijn mond en den blik in zijn oogen zien, dat hij graag door het hek heen

zou breken en op onderzoek uitgaan. Je behoeft je hersens niet in te spannen om te kunnen vertellen, dat er aan de andere zijde van de versperring iets zeer interessants te zien is. Het eenige, dat hem tegenhoudt, is die gevorkte stok, die met touw om zijn hals is vastgemaakt. Die verhindert hem om deel te nemen aan het spel op den weg of in het aangrenzende veld.

Nu heeft dat kleine schaapje, hoewel het er vast van overtuigd is, dat het de wereld zou kunnen veroveren met de kracht van zijn kleinen hoef, nog steeds zijn moeder noodig. Als het

etenstijd wordt, zal hij dicht bij zijn moeder kruipen en aankloppen bij de afdeeling voedselvoorziening. Als het donker wordt, en hij hoort het gejang van den jakhals, zal hij zich tegen haar warme vacht aandrukken. Gedurende vele weken na het oogenblik, waarop hij begreep, welke techniek hij moest toepassen voor het verkrijgen van zijn dagelijksch voedsel, is hij steeds dicht bij haar gebleven. Maar kort geleden heeft hij een paar sprietjes gras opgeknabbeld, en nu denkt hij dat hij volwassen is, en verlangt andere werelden om te veroveren.

Jeugd, je bent precies als dat lam. Ja, we sluiten je op. En soms, als je te uitgelaten wordt, verhinderen we je met een gevorkten stok om uit te breken. „Sluit me niet op“, roep je, maar zeg nu eens eerlijk, wat zou er van je terecht komen als we je je gang lieten gaan? Sommigen van jullie zouden, in minder tijd dan waarin ik het kan vertellen, alles wat je bezit verliezen op een der hoofdwegen van het leven.

Gelukkig de zoons en dochters, die zooveel vertrouwen hebben in hun ouders, dat ze dicht bij hen blijven en naar hun raad luisteren. Jongens en meisjes, wij zijn vele jaren in het bosch geweest — wij kennen de voetsporen van de wilde dieren. Wij weten, wie er op de loer liggen om je te grijpen. Wij kennen de wolven in dat naburige veld, die gebruik zouden maken van je onwetendheid om je levend te villen. Er zijn slangen in het donkere woud, die zich, als je niet op je hoede bent, om je heen zouden stregelen, zooals dat in hun kringen de gewoonte is, en het levens-

bloed uit je persen. Dat is de reden, waarom we je willen opsluiten. Dit kleine lam heeft nog nooit een jakhals ontmoet: het weet niets van de vernietigende kracht van een berenklaauw, of van de verschrikkelijke nauwkeurigheid, waarmee de kaken van den wolf dichtklappen.

Ja, we spreken in gelijkenissen, maar we vertellen je geen sprookjes. We bespreken het werkelijke leven. Die gevorkte stok bevat je niet, noch het feit, dat we je hebben opgesloten. Maar we trachten slechts, je tegen je zelf te beschermen.

Ik herhaal, jongens en meisjes, we willen je tegen je zelf beschermen. President David O. McKay vertelde eens de geschiedenis van een prachtig veulen, een van die veulens, die niet binnen de perken gehouden kunnen worden. Hij brak door alle versperringen heen, en wist alle sloten te openen, behalve hangsloten. Nauwelijks was hij veilig en wel op een grasveld opgeborgen, of hij was er al weer vandoor. Het was werkelijk een probleem, maar toch hield iedereen van hem, omdat hij zoo mooi en krachtig was. Op een dag ging hij weer aan den haal, en vond in een graanschuur een zak met vergiftigd koren, bestemd voor mollen. Het mooie dier werd dien dag dood op den grond gevonden, omdat het niet verstandig genoeg was geweest om de maatregelen, die in het belang van zijn veiligheid waren genomen, te eerbiedigen.

Laat me je eens een van de fabels van Aesopus vertellen — het komt hier te pas. Een leeuw liet eens in de omgeving bekend ma-

ken, dat hij doodelijk ziek was, en hij verzocht alle dieren naar zijn woning te komen om zijn laatste wil te hooren. De eersten, die het hol van den leeuw binnentraden, waren een lam en een kalf. De leeuw scheen na het bezoek van deze argelooze schepselen onmiddellijk zijn kracht en gezondheid te hebben teruggekregen. Hij kwam naar den ingang van zijn hol, en zag een vos, die al eenigen tijd buiten had staan wachten. „Waarom kom je niet binnen om mij eer te bewijzen?” zei de leeuw tot den vos. „Ik vraag Uwe majesteit verontschuldiging”, antwoordde het wijze dier. „Maar ik heb de voetsporen opgemerkt van de dieren, die al eerder gekomen zijn, en ik zie wel hoefafdrukken, die naar binnen leiden, maar ik zie er niet een, die naar buiten leidt. Ik blijf liever hier, totdat de dieren, die Uw hol zijn binnengegaan, terugkomen.”

In mijn verbeelding zie ik, hoe dat lam, voordat het door het hek kroop en naar het huis van den leeuw galoppeerde, stond te mopperen: „Sluit me niet op”. Als dat lammetje dicht bij zijn moeder was gebleven, zou de leeuw geen lamsbout voor zijn ontbijt gehad hebben. En als dat kalf niet was weggelopen, en den raad van de oude koe niet in den wind had geslagen, zou zijn naam niet bij de overlijdensberichten in de krant hebben gestaan.

Jonge menschen, overal liggen sappige lokazen, waaronder zich een val bevindt, klaar om je te grijpen, wanneer je niet op je hoede bent. Langs ieder boschpad sluipen roofzuchtige dieren in het gras, klaar om voordeel te trekken uit je onwetendheid. Jonge-

dame, er zijn caféhouders, die zich verheugen op de verdienste, die een glas whisky hun oplevert, ook al kost dat glas whisky je het verlies van je deugd. Jongeman, er is een leger mannen, die den geheelen nacht willen opblijven, en honderd dollar aan je besteden, om je voor de eerste maal aan het drinken te krijgen. Ja, er zijn in iedere stad duizenden verdorven „ondernemers”, die webben spinnen rondom jongens en meisjes, die niet voorzichtig genoeg zijn, en hen daarin vangen. Wij oudere menschen weten dat, en velen van jullie weten het niet; daarom staan wij als een oude jager aan den zoom van het bosch, om de nietsvermoedende reizigers te waarschuwen tegen de menschenetende tijgers en leeuwen, die op de loer liggen. Geloof ons, wij zijn als een vuurtoren, die je waarschuwt tegen de verraderlijke rotsen, die zich juist onder de golven bevinden, en het scheepje van je ziel in stukken kunnen slaan.

Aan het strand ontsteekt Uw
[lichten,
Werpt het schijnsel op de zee,
Daar wordt menigeen geslingerd
In den storm van zonde en wee.

Dat is de eenige rol die wij willen spelen. Wij zijn heen en weer geslingerd op de stormachtige golven van het leven, en wij weten, waar de rotsen zich bevinden. Ervaring kan niet vervangen worden. Wij zijn aan de elementen blootgesteld geweest, en sommigen van ons hebben ten gevolge daarvan een weinig last van reumatiek. *Wij weten hoe*
(Vervolg op blz. 89).

Hoe wij het kun

Als God in deze dagen heeft gesproken, en de volheid van het eeuwige Evangelie en het Plan van Zaligheid heeft geopenbaard, is dit het belangrijkste feit dat in de wereld heeft plaats gevonden sinds de komst van Gods Zoon en Zijn bediening in het vleesch.

Hoe kan iemand zeker weten of het Herstelde Evangelie waar is, of Joseph Smith en zijn opvolgers Profeten zijn, of de leerstellingen van 't Evangelie waar zijn?

God handelt zonder aanzien des persoons. Hij heeft als Zijn kinderen lief. Een ieder, die er op de juiste wijze naar wil streven een getuigenis van het Evangelie te verkrijgen, zal beloond worden met deze kostbare kennis. Slechts vier eenvoudige stappen zijn daartoe noodzakelijk.

1. Men moet wenschen te weten, of het Evangelie waar is, of Joseph Smith al of niet een Profeet was. Deze voorwaarde is begrijpelijk. De menschen worden beloond in overeenstemming met hun streven, en als zij niet naar

deze kennis verlangen, zullen zij nooit de noodige pogingen in het werk stellen om de waarheid te vinden.

2. Een overtuiging moet gebaseerd zijn op kennis. Wanneer iemand niet met het Mormonisme op de hoogte is, kan hij niet met redelijkheid beoordeelen, of het waarheid is of bedrog. Menschen, die Christus niet kennen, noch Zijn onderwijzingen, kunnen nooit overtuigd worden van de goddelijkheid van Zijn zending. Daarom zeide Hij tot de Joden:

„Onderzoekt de Schriften, want zij zijn het, die van mij getuigen.”

3. Men moet de leerstellingen in practijk brengen. Men moet de principes aan het werkelijke leven toetsen. Men moet zijn

leven aan den goddelijken standaard aanpassen. Tenzij iemand de resultaten van gehoorzaamheid zelf ervaart, zal hij nooit zekerheid verkrijgen.

„Mijne leer is de mijne niet, maar desgenen die mij gezonden heeft; zoo iemand wil deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen

VIER GETUIGENISSEN.

Joseph Smith: „Ik had waarlijk een licht gezien, en in het midden van dat licht zag ik twee personen, en zij spraken werkelijk tot mij: en hoewel ik werd gehaat en vervolgd, omdat ik zeide dat ik een visioen had gezien, toch was het waar.”

Brigham Young: „Ik getuig dat er een God is, en dat Jezus Christus leeft, en dat Hij de Verlosser der wereld is..... ik weet dat Joseph Smith een Profeet van God was, en dat hij vele openbaringen had.”

John Taylor: „Ik getuig evenals mijn broederen, dat dit het werk van God is, door den Almachtige geopenbaard, en ik weet het.”

Wilford Woodruff: „Ik gevoel behoefte mijn getuigenis van dit werk te geven. Het is Gods werk. Joseph Smith werd door den Heer aangesteld voor hij werd geboren.”

nen weten . . . . .

of zij uit God is, dan of ik van mijzelfen spreek."

4. Gebed is de laatste stap. In het Boek van Mormon staat geschreven: „Wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God, den eeuwigen Vader, in den naam van Christus zoudt vragen of deze dingen niet waarachtig zijn; en indien gij met een oprecht hart vraagt, met een oprecht voorneemen, en geloof hebt in Christus, zoo zal Hij de waarheid er van aan u bekend maken door de macht des Heiligen Geestes."

Dit eenvoudige schema is de werkwijze van onzen Hemelschen Vader. Hij roept alle menschen op om Hem te zoeken, en volgens Zijn wil te leven.

Ouderling John A. Widtsoe zegt: „Iedere persoon, die het leven en de werken van Joseph Smith bestudeert, in toepassing brengt wat hij leerde, en oprecht om leiding bidt, zal het onderzoek beëindigen met een levendig getuigenis van de goddelijke zending van

den Profeet Joseph Smith. Als de mensch zijn deel doet, komt een getuigenis als een gift van God." De getuigenissen van de Heiligen zijn de kracht van de Kerk. Niemand behoeft te

vertrouwen op wat een ander beweert te hebben gezien of gehoord of geweten. Ieder

mensch staat op een voet van goddelijke gelijkheid voor onzen Vader in den Hemel. Hij kan voor zich zelf zien en hooren en weten. Het doet er niets toe, wat anderen mogen zeggen of denken. Afvalligen, leugenaars en bedriegers mogen onwaarheden spreken en schrijven, maar zoo vervolgd en zij de Profeten in alle eeuwen.

God heeft in deze dagen gesproken. Het Evangelie is hersteld. Het leven van Joseph Smith

was rein en onberispelijk. Wij hebben geen listig verzonnen fabels gevolgd. Iedere persoon, die de wet wil gehoorzamen kan dit weten. God heeft het zoo bevolen. De Heiligen zijn niet bedrogen. Zij weten. God heeft het aan hen geopenbaard.

VIER GETUIGENISSEN.

Lorenzo Snow: „Ik getuig voor deze vergadering..... dat de Almachtige God mij door mijn gehoorzaamheid aan het Evangelie, op tastbare wijze heeft geopenbaard, dat dit het werk van God is — dat dit Zijn Evangelie is."

Joseph F. Smith: „Ik getuig voor God, Engelen en menschen, zonder vrees voor de gevolgen, dat ik weet dat mijn Verlosser leeft, en dat ik hem bij getrouwheid zal zien van aangezicht tot aangezicht."

Heber J. Grant: „Het is mij immer een vreugde mijn stem te verheffen en te verklaren, dat Onze Hemelsche Vader en Zijn geliefde Zoon wederom van de hemelen hebben gesproken, en dat God op Zijn Zoon wees, en Joseph beval, naar Hem te luisteren."

George A. Smith: „Ik getuig tot U dat dit het werk van onzen Vader is, en het zal voortrollen tot Hij, wiens recht het is te heerschen en te regeeren, wederkeert op de wolken des Hemels."

Een Mormonen-Zending in Noorwegen

Door Nephi Anderson.

Een hoofdstuk uit „The Castle Builder“ (De Kasteelbouwer).

(Vertaald door Frank I. Kooyman).

Noot van den Vertaler: Nephi Anderson is voor den leeskring van DE STER geen vreemdeling. In den loop der jaren zijn verschillende korte verhalen van zijn hand in ons zendingstijdschrift verschenen, o.a. „Het Vinden van Olga“, „Aan de Hemelpoort“ en „Ongenoode Gasten.“ Zijn „Added Upon“ (in het Hollandsch „Verheerlijkt“ genoemd), hoewel niet in DE STER verschenen, is bovendien aan vele Nederlandsche Kerkleden bekend. Het verscheen eenige jaren geleden als een uitgave van de Nederlandsche Mannen (stencilwerk).

Harald Einersen is de held van dit verhaal. Hij is de „kasteelbouwer“, de jongen die luchtkasteelen bouwt weliswaar, maar het zijn edele, manhaftige droomen van een zoekende, vooruitstrevende ziel. Het hierbedoelde kasteelen bouwen is slechts een andere naam voor Geloof: de macht die Godzelf uitoefent, zoo wordt ons geleerd, en die de werelden gevormd heeft. Harald Einersen is een jonge Noor, die in zijn vaderland met het Mormonisme in aanraking komt en het aanneemt. Zijn in-aanraking-komen met de Mormoonsche Boodschap wordt in dit hoofdstuk beschreven.

* * *

Harald Einersen reisde veel ter bevordering van de belangen van de West Akerby Club. Op zeke- ren dag in het laatst van Mei bevond hij zich in het kleine visschersdorpje Aanes, enkele mijlen bij Akerby vandaan, aan de kust, en bracht den avond door ten huize van een vriend; en daar de voornaamste dorpe- lingen uitgenoodigd waren, was er een kamer vol visite. En het was een goedaardig gezelschap, hoewel de dorpsdominee en de schoolmeester beiden aanwezig waren om met de deftigheid van

hunne posities het algemeene ge- drag te beïnvloeden.

De politiek was in het algemeen besproken; de zakenwereld was aangeroerd; enkele dorpeelingen had men over de tong laten gaan, en nu haperde het gesprek. Uit eerbied voor m'nheer Einersens welbekende geheelonthoudings- principes, was de drankflesch af- wezig en werd er koffie en choco- lade geschonken. Dominee Brun had nog geen bijdrage geleverd voor het intellectuele feest, dat verondersteld werd plaats te grij- pen, waarom hij uitgenoodigd werd een woordje te spreken.

„Welnu, ik zat hier net te den- ken,“ zoo begon hij, terwijl hij langzaam zijn chocolade slurpte en aan een weitkoekje knabbelde — „ik zat hier net te denken over het bewijsoverwicht ten gunste van de eerste Christengemeen- ten.“

Men zweeg. Niemand scheen zulk een diepzinnige opmerking te begrijpen.

De dominee grinnikte. „Ik merk dat ik mij verstaanbaarder uit moet drukken,“ ging hij voort. „Ik zat hier te overdenken, dat wij hedendaagsche Christenen zeer begunstigd zijn; maar stelt U eens voor, in de dagen van den dierbaren Heer en Meester te leven, het gezegende voorrecht te genieten, Zijn aangezicht te aanschouwen en Zijn stem te hooren. Och, wat 'n lijden zou iemand kunnen verdragen voor dien zegen! Hoe denkt U daar-

over, m'nheer de Schoolmeester?" De onderwijzer, aldus aangesproken, moest het gesprek langs dezelfde lijnen voortzetten, wat hij, in waarheid, niet ongaarne deed, want de schoolmeester was iemand die „in zijn hart gegrepen" en „gered" was.

„Ja, waarde dominee, daar heb ik vaak over gedacht. Als we eens een apostel hadden kunnen helpen of een vervolgd discipel bijstaan. Daar was Paulus te Jeruzalem of te Cesarea, bij voorbeeld."

Maar de scheepskapitein hield niet van zulk gepraat en hij stuurde het gesprek in een andere richting. En toen, terwijl de gastheer halverwegen met 'n verhaal was, ging de deurbel. Hij staakte zijn vertelling, riep het dienstmeisje en zond haar naar de voordeur, haar opdragend m'nheer dadelijk binnen te laten — het was ongetwijfeld vriend Anders, die gezegd had, dat hij pas later kon komen. Er was gepraat aan de deur en toen het meisje terugkwam, zeide zij dat het een vreemdeling was, die onderdak vroeg voor den nacht.

„Zeg hem dat wij hier geen kamers verhuren," sprak de gastheer, knapjes luid.

„Vriend, daar sta 'k verbaasd van," sprak de dominee. „Waar zal de man zoo'n plaats vinden in Aanes? Bedenk je nog eens goed."

„Laat den man dan maar binnen komen."

Een jongeman die een handkoffertje en een paraplu droeg, trad de kamer binnen, den hoed in de hand.

„Goeden avond, allen", sprak hij, terwijl hij de kamer rondkeek.

„Goeden avond, m'nheer," sprak

de gastheer, op hem toetredend.

„Waarmee kan ik U van dienst zijn?"

De vreemdeling zette zijn koffertje op den vloer en legde zijn hoed op een stoel. Hij zag er vermoed en verreisd uit. Zijn schoenen en kleeding zaten vol modderspatten, op den landweg opgedaan.

„Ik ben een dienaar van het Evangelie van Jezus Christus," sprak hij. Zijn woorden kwamen er langzaam uit en met een buitenlandsch accent. „Als reizend prediker in dit gedeelte van het land ben ik vanavond te Aanes aangekomen. Ik zoek nachtlogies. Ik heb al hier en daar gevraagd, feitelijk aan verscheidene huizen, maar tot dusver heeft men mij afgewezen, hoewel ik geld op zak heb om voor mijn logies te betalen."

Het gezelschap bleef stil. Daar was iets vreemds in wat hier voorviel. Dominee Brun trad naar voren.

„U is een evangeliendienaar, zegt U, en toch kunt U geen onderdak vinden. Dat is vreemd! Welk kerkgenootschap vertegenwoordigt U, mijn vriend?"

„Ik vertegenwoordig de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen, doorgaans Mormonen genoemd."

Het stilzwijgen in de kamer werd onderbroken door gefluister en halfonderdrukte uitroepen van: „Een Mormoon! een Mormoon!" De vreemdeling stond rechtop en stil. Hij probeerde niet te gaan zitten, en niemand bood hem een stoel aan.

„Nu begrijp ik," riep de predikant uit, „waarom de menschen je niet binnen willen laten. Wij krijgen hier dus de plaag van de ergste

van alle misleidingen, hè? Niet als ik het kan beletten, m'n vrind. Neem mijn raad aan, maak dat je het land uitkomt. Ga terug naar Utah, vanwaar je gekomen bent, naar ik veronderstel. Wij moeten hier niets van je Mormonisme hebben. Wij moeten hier niets van je bedriegerijen hebben.” Zich tot den gastheer wendend, ging de predikant voort: „Ik zou U aanraden, het goede voorbeeld van Uw bureu te volgen en dezen man onderdak weigeren; want als U hem gastvrijheid verleent, zult U zich het misnoegen Gods op den hals halen.” „Ja; ik zou niet weten, hoe ik je zou kunnen herbergen, m'nheer. Er is een andere woning wat verder op en...”

Maar de „Mormoon” had reeds zijn hoed en koffertje gegrepen en begaf zich naar de deur. Terwijl hij uit de kamer en in de gang trad, keek hij Harald Einersen, die bij de deur stond, recht in de oogen. Wat het was kon Harald niet zeggen, maar het heele voorkomen van den man deed hem aan iemand denken, dien hij had liefgehad en ter aarde besteld in Nordland.

Toen de man buitenshuis was, slaakte het gezelschap één zucht van verlichting. Dat was met recht een ontsnapping op het nippertje af. De schoolmeester echter had weldra zijn spraakvermogen teruggekregen en begon enkele merkwaardige, vreemde en verschrikkelijke verhaaltjes te doen omtrent de „Mormonen”, hunne geloofspunten en practijk, waarnaar het gezelschap met gretige ooren luisterde.

Tien minuten later ging Harald de gang in, greep zijn hoed van de kleerenhaak en liep de voor-

deur uit. Er waren geen gaslantaarns in de eenige straat van Aanes, en het was een donkere avond. De lucht begon zich met wolken te vullen; de wind gierde onheilspellend langs het huis. Hij spoedde zich voort; de heuvel lag aan den eenen kant, het stille bosch aan den andere. Elke twee, drie minuten stond hij stil om te luisteren; maar hij hoorde niets dan den wind in de boomen. De wolken kwamen op uit zee, donker en zwaar, en nu vielen er enkele regendroppels.

Harald stond stil. Wat was hij toch een dwaas, dien vreemdeling achterna te gaan! Wat had hij met hem te maken? Het was maar een prediker, zonder twijfel net als alle andere predikers. Laat hem zijns wegs gaan.

Een bliksemschicht doorkliefde de lucht; en in een oogwenk verlichtte een tweede straal den weg die voor hem lag. Een pas of twintig vooruit strekte een hooge steenen muur zich uit van den heuvelrug naar den weg. Bij dezen muur zag Harald den man zitten. Zijn hoofd was ontbloot en zijn koffertje stond op den grond. Toen kraakte de donderslag. Harald ging langzaam op den muur af. Weer kwam er een bliksemstraal en hij zag dat de man geknield lag op het gras bij den muur. Hij bad.

Harald bleef andermaal staan, maar kon niets hooren dan het geluid van den opstekenden storm; dáár, echter, was de man — hij zag hem weer — dáár was hij, alléén in den nacht, een verstooteling, in gebed tot God. Hij trad van den weg af en bleef, tegen een boom geleund, wachten — hij besloot den man niet te storen. (Wordt vervolgd).

De Sigaret spreekt

Hallo!

*J*k ben niets anders dan een vriendelijke sigaret, je hoeft dus niet bang voor me te zijn! Alle adverteerders zeggen immers, dat ik volkomen onschadelijk ben! Ze vertellen je, dat ik „je beste vriend“ ben. (Ik mag die slimme leugen wel!) En ze zeggen, dat je „een kilometer voor me loopt“ omdat ik „je zoo goed beval“. Vooruit dus, meisjelief, wees geen spelbreekster! Waarom zou je nog langer aarzelen? Met mij tusschen je mooie lippen zul je pas modern zijn! Misschien val ik den eersten keer niet direct in je smaak, maar ik wed, dat je heel spoedig niet meer buiten me kunt!

*Z*iezo, je hebt nu een pakje sigareten gerookt, en ik weet dus, dat ik niets meer te vreezen heb; als ik eenmaal vat heb op meisjes, zijn ze voor hun geheele leven in mijn macht, kindje! Op den dag van onze kennismaking, toen ik je er van overtuigde, dat het leuk stond om een sigaret te rooken, ben je je vrijheid kwijtgeraakt!

*D*e kleur verdwijnt nu van je wangen; je vingertoppen zijn verkleurd, en je zou nu wel van me af willen komen; maar zusje, je zit aan me vast. Gisteravond heb je zelfs sterken drank gebruikt; ik dacht wel, dat je dat zou gaan doen, want zij, die aan mij verslaafd raken, verliezen spoedig het besef van goed en kwaad.

*J*aar na jaar heb ik je in ketenen gehouden, en je blindelings voortgeleid, tot je nu niets meer dan een bundel zenuwen bent, beroofd van je schoonheid en je gezondheid. Je bent bleek en mager, en je hoest — de dokter zegt: T.B. Hij zegt, dat je er op moet rekenen, niet lang meer te leven, dank zij mij! Maar nu is het te laat om te tobben; toen je mijn slavin werd, had je moeten weten, dat je vroeg in je graf zou liggen. En nu ik mijn best heb gedaan, om je ziel naar de hel te zenden, laat ik je aan mijn compagnon „De Dood“ over — hij komt je halen! Vaarwel!

Uit: „The Millennial Star“.

volledig vergeven is den
misstap vergeten

Genealogische Vereeniging

(onder redactie van Oud. G. Th. Riebeek)

een plan vastgesteld.

Het heelal met zijn ontelbare planeten, natuurkrachten en elementen — en boven alles den mensch, die vele van deze planeten als woonplaats heeft ontvangen — wordt, zooals Openbaring en verstandelijke waarneming ons leeren, bestuurd volgens een Plan, vastgesteld vóór de schepping aller dingen. Volgens de richtlijnen van dit Plan hebben alle ooit geschapen menschelijke wezens hun ontwikkelingsgang gevolgd, ja, zijn zelfs reeds tot volmaking gekomen. De Kerk van Jezus Christus leert, dat dit Plan, veelal Plan van Zaligheid of Evangelieplan genoemd, niet voor een bepaalde groep menschen gegeven of ontworpen werd, maar, onsterfelijk en oneindig als het is, reeds sedert den vroegsten beginne de richtlijnen gaf voor de schepping van werelden en de bewoners daarvan, en van kracht zal blijven tot in die eeuwigheden, wanneer de mensch van deze aarde reeds lang het sterfelijke leven zal hebben verlaten en zijn bestemming zal hebben bereikt.

Omdat de ontwikkelingsgang van den mensch geleidelijk plaats vindt, en hij met de hulp van God, door inspanning van zijn vermogens en het beoefenen van zijn vrijen wil tot volmaking zal moeten komen, werd zijn levensschool volgens dit Plan ingedeeld in vier leer- gangen of tijdper-

ken van ondervinding, welke wij hebben leeren kennen als:

1. Het voorbestaanleven van den mensch, waarin hij als een Geest in de onmiddellijke omgeving van zijn Hemelschen Vader vertoefde.
2. Zijn plaatsing op een van de vele door God geschapen werelden, om daar een grofstoffelijk lichaam op zich te nemen.
3. De wereld of werelden, waar de geesten der menschen, nadat zij hun lichaam tijdelijk zullen hebben afgelegd, zich bevinden in afwachting van den
4. Uiteindelijk levensstaat van den mensch, wanneer hij, met lichaam en Geest vereenigd, binnen de sfeer van koninkrijken van verschillende heerlijkheid tot volmaking zal voortgaan.

Een belangrijk deel van den tempeldienst is gewijd aan de onder-richting van de Heiligen aangaande dit Evangelieplan en den ontwikkelingsgang van den mensch in deze verschillende stadia. Om het verlossingswerk voor de dooden te kunnen begrijpen, zullen wij vóór alles dit Plan en de genoemde ontwikkelingsstadia van den mensch moeten belichten, en daarom zullen zij het onderwerp zijn van de volgende artikelen.

I. HET VOORBESTAAN.

„Dat bij Hem en door Hem en van Hem de werelden zijn en werden geschapen en de bewoners daarvan gewonnen zonen en dochteren Gods zijn.”

L. & V. afd. 76 : 24.

Zeer, oneindig lang geleden was het, dat ik mij voor het eerst het leven bewust werd in een koninkrijk van volmaakte schoonheid en onuitsprekelijke heerlijkheid. Een Man en een Vrouw, die ik als Vader en Moeder leerde kennen, vol van Majesteit en liefde, zagen in oneindige goedheid op mij neer; en spoedig begreep ik dat het goed was te leven en te werken. Onder hun volmaakte leeraarschap leerde ik mijn onervaren schreden zetten op den weg van bewust denken en handelen, die weg, welke bij gehoorzaamheid aan mijn ouders zou leiden tot mijn volmaking, en een leven van glorie en heerlijkheid voor immer en altoos in de tegenwoordigheid van dit volmaakte Ouderpaar.

Ik bemerkte reeds dadelijk, dat hoewel ik sprekend op mijn Ouders geleek, en op dezelfde wijze als zij in staat was te denken en te handelen, mijn lichaam in wezen en samenstelling geheel van het hunne verschilde. Terwijl mijn lichaam van geestelijke

stof was opgebouwd, was hun lichaam van een geheel andere stof, tastbaar, vol heerlijkheid stralende, gelijk de zon in haar middaghoogte. Ik leerde hen kennen als opgestane en verheerlijkte Menschen van vleesch en been met alle eigenschappen van den mensch, maar in zuiveren en volmaakten vorm. Ook bemerkte ik, dat ik lang niet het eenige kind van mijn Ouders was, maar dat hun goddelijk lichaam de macht had eeuwig te vermeederen, zoodat mijn broeders en zusters vele, ontelbaar vele waren. Er waren onder hen, die reeds langen tijd voor mij zich het leven bewust geworden waren, en ik leerde daar den Eerstgeborene, mijn Oudsten Broeder, die later op aarde Jezus Christus genoemd zou worden, Lucifer, den lateren Satan, Michaël en vele andere hooge en voorname geesten kennen. Allen waren toen rein en goed, en de omstandigheden, waarin wij daar leefden, leerden en werkten waren onbeschrijfelijk heerlijk.

Over dit leven, dat van grooten vormenden invloed op ons geweest moet zijn, is ons weinig geopenbaard. De Heere zeide tot Mozes: „Maar alleen een verslag dezer aarde en de inwoners derzelve geef Ik aan u.”

Dit leven in de tegenwoordigheid van God moest eenmaal tot een einde komen, en het geschiedde, dat op een dag de Heere Zijn kinderen te zamen riep en hun dat gedeelte van het Plan ontvouwde, dat betrekking had op hun toekomstigen staat, hun leven op een door God geformeerde planeet, waar zij na een bepaalden tijd hun aardleven zouden moeten doorbrengen.

(Wordt vervolgd).

De Terugkeer

door Margery S. Stewart

„Salt Lake City!“ zei iemand.

Paula opende haar oogen en ging rechtop zitten. Ze tuurde door de ruiten van het vliegtuig naar beneden. Wat was de stad gegroeid... bijna niet te gelooven. Was zij zelf in die tien jaren ook zoo veranderd? Ze bekeek zich in den spiegel van haar poederdoos. Haar zorgvuldig gekleurde lippen krulden zich. Natuurlijk kon iemand van 42 jaar er niet uitzien als een meisje van 22, maar ze kon tevreden zijn. Ze zette haar baret wat schuiner, en klopte de schouders van haar modieuze mantelpak af. Daarna reikte ze naar de actetasch aan haar voeten. Ze legde hem op haar schoot,

en liet haar handen er op rusten, als gekruiste zwaarden. Wat ze ook eigenlijk zijn, dacht ze, want zeer binnenkort zullen ze deze tasch openen, en heel zorgvuldig de verwachtingen, plannen en droomen van een jonge vrouw vernietigen. Wat een dwaas was dat meisje, om haar ideeën voor advertenties aan mij te geven. Zou ze werkelijk gedacht hebben, dat ik zoo onnoozel zou zijn om ze aan Mr. Hanover te laten zien? Ze had me evengoed kunnen vragen, of ik mijn hals door een strop wilde steken. Eén blik op haar werk, en het mijne zou aan den kant worden gegooid, met mij er bij. Zou ze niet begrijpen, wat mijn werk voor me beteekent? Ze streelde de tasch. Ik moet het doen. Een paar veranderingen... mijn naam er onder, en niemand zal weten, dat het mijn werk niet is.

Ze klemde haar handen om den veiligheids gordel, toen het vliegtuig landde. Daarna schoot zij in haar bontmantel, stapte uit het vliegtuig en zocht onmiddellijk een taxi. Zij vond er een en gaf den chauffeur het adres van haar jeugdvriendin Sally. Sally was verhuisd... naar een grooter huis, hoopte Paula. Ze rilde, toen ze dacht aan den laatsten keer, dat zij Sally had opgezocht, en zij haar had gevonden te midden van een stel drukke kleine meisjes en luidruchtige jongens. Zes kinderen! Paula's mond verstrakte. Het was zonde en schande, en het was Sally's eigen domme schuld. Wat een verspilling van Sally's buitengewone verstand en ongelooflijke energie! Ze had het nog verder kunnen brengen dan

ik, peinsde Paula. Ze had de wereld onder haar kleinen duim kunnen hebben, maar ze liet dat alles schieten voor een dwaas, godsdienstig idee.

Ze bekeek de straten, die ze passeerden. Ze herkende de plek, waar Sally haar vele jaren geleden verteld had, dat zij van plan was met Don te trouwen. Paula herinnerde zich haar eigen woede en teleurstelling, alsof het gisteren gebeurd was. „Maar je zou met mij naar New-York gaan! Hoe kun je nu met Don gaan trouwen! Hij is een alledaagsche Mormoonsche jongen, wiens hoogste eerzucht het is, om een familie met twaalf kinderen te hebben, die hij allemaal op zending kan sturen.“

Sally had gelachen. „Ik wil best twaalf kinderen hebben. Ik... ik geloof dat ik er altijd zoo over gedacht heb. Die zaken-carrière was maar een dwaze droom.“ „Je begrijpt het niet!“ had Paula geroepen. „We zullen geld hebben en kleren — schitterende kleren. We zullen kennismaken met allerlei bekende personen...“

„Luister eens, Paula. Binnenin mij zegt een zacht stemmetje, dat het goed is om hier te blijven en met Don te trouwen. Ook al roept alles, dat ik met je mee moet gaan, dan zegt het stemmetje nog: Blijf.“

Een moment had Paula gearzeld. „Ik

weet het", zei ze half lachend, half in tranen. „Ik heb het ook, en het zegt me, dat ik hier moet blijven en met Joe trouwen."

„Schat!" Sally sloot Paula in haar armen. „Laten we er een dubbele bruiloft van maken."

„Nee." Paula had zich uit Sally's omhelzing bevrijd. „Nee, ik wil er niet inloopen, zoals jouw moeder en de mijne, en al de vrouwen die hun leven laten regeeren door liefde en godsdienst. Je kunt met me meegaan of hier blijven, je moet het zelf maar weten."

Sally had haar vingers stevig in de zakken van haar sportjasje begraven. „Ik denk dat ik hier blijf, Paula."

„O.K.", kind. Ik vertrek Dinsdagavond. Ik krijg 500 dollar van mijn vader voor mijn twintigsten verjaardag."

„Maar hoe moet het dan met Joe?"

Paula had een steentje weggeschopt.

„Joe?... Die moet maar een ander zien te vinden... net als ik." Maar in al de

23 jaren, die daarna waren verlopen, had ze nooit iemand zoals Joe gevonden.

Paula keek om zich heen. De omgeving was heel aardig, het scheen Don wat beter te gaan. Wel, dat was ook wel noodig. Sally had er 10 jaar geleden verschrikkelijk uitgezien, werkelijk verschrikkelijk. Haar gezicht was onverzorgd en vermoeid geweest, en haar handen leken op die van een wasvrouw. Haar voeten bewogen zich den ganschen dag door het huis, en in haar armen, zoo scheen het Paula toe, had zij altijd een huilende baby.

Paula keek naar de punten van haar slangenleeren schoentjes. „Wat heeft dit bezoek eigenlijk voor zin? Ik had beter niet kunnen gaan. Ik zal een telegram sturen en me terug laten roepen."

„Hier is het, dame."

Paula keek verbaasd naar buiten. Ze betaalde den chauffeur en liep voor hem uit het keurig bijgehouden tuinpad c.p.
(Vervolg op blz. 89).

RIMPREEKJES-NABLOEI

NO. 13. DE TIMMERMANSZOON

Dat de Heiland, door mij zoo teeder bemind, ter wereld kwam als een eenvoudig kind, en bij eenvoudige menschen, niet rijk of gegoed, in een kribbe waaruit zich het vee had gevoed, dat verblijdt mij.

Dat de Heiland, van Wien ik zoo heel veel houd, een jongen was, niet vóór zijn tijd oud, maar een jongen die spelen en zingen kon, met een lustige stem en een hart vol zon, dat verblijdt mij.

Dat de Heiland, tot Wien zich wendt mijn hart met de lasten van 't leven, met al zijn smart, een mensch was, een werkmán, die handzaag en schaaft hanteerde bij 't werken aan kromhout en staaf, dat verblijdt mij.

Dat de Heiland, in Wiens handen ik geheel, als de eindpaal bereikt is, mijn geest beveel, een mensch was met het stof van den landweg bekend, en die snakte naar rust als de dag liep ten end, dat verblijdt mij.

Salt Lake City, Utah.

Frank J. Keyman

priesterschap

De voorrechten van het Priesterschap.

Het is door middel van het Priesterschap, dat op deze aarde de grootste zegeningen kunnen worden verkregen. Maar nimmer konden de voorrechten en gaven, die door middel van het Priesterschap geschonken zijn, worden aangewend, wanneer het volk de geboden des Heeren niet wilde volbrengen. Wanneer echter het volk vreugde vindt in het onderhouden van Gods wetten, kan het Priesterschap de kinderen Gods terugvoeren naar het Eeuwig Vaderhuis.

In Leer & Verbonden Afd. 84 : 20—22 lezen wij:

„Daarom, is de macht van goddelijkheid in de verordeningen daarvan geopenbaard; En zonder de verordeningen daarvan, en de autoriteit van het Priesterschap, is de macht van goddelijkheid aan den mensch in het vleesch niet geopenbaard; Want zonder dit kan niemand het aangezicht van God, den Vader zien en leven.”

Wanneer wij leeren begrijpen wat het wil zeggen om dragers van het Heilige Priesterschap te zijn, d.w.z. vertegenwoordigers van onzen Hemelschen Vader, zal dit onzen geheelen levenswandel beïnvloeden. Wij zullen dan de begeerte hebben, om onze eervolle en verantwoordelijke roeping op een waardige wijze te volbrengen, en een voorbeeld te zijn voor onze omgeving. Wij zullen een studie maken van de gaven en macht van het Priesterschap, wij zullen het verlangen hebben om dienstbaar te zijn, en de groote wet van gehoorzaamheid te onderhouden, opdat wij eenmaal een eeuwige verblijf-

plaats in Gods Vaderhuis mogen ontvangen.

In de afgelopen jaren van angst, honger, ellende en verwoestingen hebben de Heiligen der Laatste Dagen zich onderscheiden door hun moed, volharding en vertrouwen. Onder leiding van Gods Priesterschap hebben zij vele beproevingen kunnen doorstaan, hebben zij elkander in liefde ondersteund, en onder de moeilijkste omstandigheden vergaderd.

Met dankbaarheid erkennen wij, dat onze Hemelsche Vader onze leiders in Zion heeft geïnspireerd tot een Plan, waardoor in de nooden van de door den oorlog getroffen leden kon worden voorzien. Het Voorzorgswerk doet ons gevoelen, wat het beteekent lid te zijn van de Kerk van Jezus Christus, en geleid te worden door Apostelen, Profeten, Herders en Leeraars, tot de volmaking der Heiligen, om te komen tot de eenigheid des geloofs. Laten wij immer dankbaar zijn voor deze voorrechten, en onzen dank betuigen door het onderhouden van Gods geboden. Laat ons getrouwheid betoonen aan de dienstknechten Gods, die als Leiders over dit Werk geplaatst zijn. Dan zullen de woorden van den Profeet Alma op ons van toepassing zijn:

„Want de namen der rechtvaardigen zullen geschreven zijn in het boek des levens; en aan hen wil ik eene erfenis aan mijne rechterhand toestaan.”

Alma 5 : 58.

A. HEKKING,
Priesterschapoverziener.

De ZUSTERS-HULPVEREENIGING

De Z.H.V. verjaart.

Op 17 Maart is het 105 jaar geleden, dat de Profeet Joseph Smith onder de inspiratie van zijn Hemelschen Vader de Zusters-Hulpvereniging oprichtte. Met Emma Smith als eerste Presidente ving de Z.H.V. haar zegenrijk werk aan, en onder leiding van een aantal hoogstaande vrouwen is zij in den loop der jaren gestaadig toegenomen in grootte, waardoor zoowel in als buiten de Kerk veel goed werk kon worden verricht.

Wij achten het een eer, lid te mogen zijn van de Z.H.V. Wij willen trachten in practijk te brengen, wat ons geleerd is, en

er naar streven, eveneens edele vrouwen te worden, waarachtige liefde te geven aan onze naasten, en goede echtgenooten en moeders te zijn. Jezus Christus is onze rots van Geloof, Hoop en Liefde. In het hart der vrouwen ligt een kiem van Liefde en Barmhartigheid.

Moge Gods zegen ons voortdurend nabij zijn, opdat wij onze taak als leden der Z.H.V. ten volle mogen beseffen. Het bestudeeren van de 25e afdeeling van Leer & Verbonden zal ons daarbij helpen.

Het Z.V.H. Hoofdbestuur.

Persoonlijke ontwikkeling door dienstbetoon.

„Hij, die de werken der gerechtigheid doet, zal zijn belooning ontvangen.”

L. & V. 59 : 23.

Meer dan de helft der Z.H.V.-leden heeft een werkzaam aandeel in deze organisatie, hetzij als ambtenaressen, hetzij als huisbezoeksters. De meeste dezer vrouwen hebben haar roeping aanvaard zonder te denken aan de persoonlijke ontwikkeling, die zij zouden verkrijgen; zij hebben haar arbeid met ijver en geestdrift aanvaard, daarbij slechts denkend aan de wijze, waarop zij het werk der Z.H.V. zouden kunnen bevorderen.

De Heere heeft ons echter beloofd, dat „hij, die de werken der gerechtigheid doet, zijne belooning zal ontvangen”, en al degenen, die in de Z.H.V. werken, begunstigen niet alleen de Kerk, maar ook zich zelf.

Een ieder van ons bezit sluimerende bekwaamheden en talenten, evengoed als sluimerende lichamelijke krachten. Als de armen en beenen nooit gebruikt worden, blijft de sluimerende lichamelijke kracht onontwikkeld. Evenzoo, wanneer iemand haar speciale bekwaamheden en talenten niet gebruikt, kunnen deze niet tot ontwikkeling komen en anderen tot nut zijn.

De vrouwen, die in de Z.H.V. werken, vinden daar vele gelegenheden om zich te ontwikkelen, omdat het programma zoo veelzijdig en afwisselend is. Al deze vrouwen verwerven geestelijke en verstandelijke ontwikkeling, en zij maken zich verschillende

(Vervolg op blz. 88).

De Onderlinge Ontwikkelingsvereniging

Zion's Kamp.

Het huren van ons zomerkamp 1947 zal spoedig plaats vinden. Nog even geduld, en U weet wanneer en waar we onze O.O.V. vakantie gaan doorbrengen. Bent U reeds aan het sparen?

Laurens Janszoon Coster stond verbaasd te kijken, toen hij in het zand den afdruk zag van de letter, die hij in het zand had laten vallen. Hoe zou hij kijken, als hij die moderne machines zag, die snelpersen, waardoor het mooie, glanzende papier glijdt, en de diepe, volle kleuren waarmede dat papier wordt bedrukt... In één van deze prachtige drukkerijen van de hoofdstad wordt de miniatuur van ons eigen kamp-huis gedrukt; een huisje in frag-

mentjes. Wij bouwen mee in de O.O.V., ook voor ons kamphuis! Iedereen die wil, maar in ieder geval elk O.O.V.-lid, zal zoo'n boekje aanvragen, en hiermede den eersten steen leggen. Dan naar burens, kennissen en vrienden, en gevraagd of zij mee willen bouwen. De verkochte fragmentjes worden opgeplakt en vormen een huisje. Van iedere 20 personen, die vóór Pinksteren het huisje en het geld opzenden, mag er één gratis aan de kampweek deelnemen.

Dus: U bouwt mee aan een eigen kamphuis, en tevens hebt U kans op een gratis vakantie in het O.O.V. zomerkamp 1947.

O.O.V. Nieuws uit onze eigen Zending.

Den Haag bood op den avond voor de districtsconferentie een smaakvol programma aan. Allen hebben we genoten van hetgeen naar voren werd gebracht, het was frisch en vlot.

Womanho, de Utrechtsche Padvinders- en Welpengroep, heeft onder de bekwame leiding van den Hopman en de Akeela een prima appèlavond gehouden. Het is altijd weer aantrekkelijk om het Rood-wit-blauw te zien hyschen en de jongens het saluut te zien brengen. Het belooft wat voor de toekomst, ja, wij teren niet op den roem van een voor-

gaand geslacht. Gaat voort, broederen, en gij ouders-bestuur, houd vol!

In Groningen, Amsterdam, Dordrecht en Haarlem hebben de Bijtjes haar moeders een fijnen avond aangeboden; wat waren de moeders trotsch op haar dochters. Ja vaders, Uw zoons zullen U ook nog eens uitnoodigen, wacht maar.

De Amsterdamsche Arenleessters en Minuutmannen groepen vierden in toepasselijke kledij het 25-jarig feest in den geest van de Pioniers. De zaal was aantrekkelijk versierd, en zelfs het kamp-

vuur ontbrak niet. Het programma en de vele heerlijke gerechten vielen zeer in den smaak, de tijd snelde als op vleug'len.

In Dordrecht is ook een Padvin-

dersgroep opgericht. Eenige weken geleden werd met 4 jongens begonnen, thans zijn er 9 verkenners en 2 leiders. Zij hebben groote plannen voor de toekomst.

In den zomer van het vorige jaar zond het Nederlandsche O.O.V. Hoofdbestuur een aantal brieven naar alle deelen der wereld: een verzoek aan de O.O.V. Hoofdbesturen in de andere Zendingen der Kerk, om ons iets te vertellen over hun werkzaamheden. Met groote bereidwilligheid werd aan dit verzoek gehoor gegeven, en eenige maanden na het verzenden van deze brieven vonden we geregeld enveloppen met (voor ons) onleesbare opschriften en voor verzamelaars begeerenswaardige postzegels in de brievenbus. Van vlugge verbindingen konden we niet altijd spreken; onze brief naar Samoa werd op 5 Juli verzonden, en bereikte zijn bestemming op 27 November — het antwoord, dat per keerende post verzonden werd, kwam half Februari in ons bezit!

Uit verschillende landen ontvingen wij foto's, en bij het bekijken daarvan dachten wij: de jeugd van Zion maakt toch overal ter wereld denzelfden vriendelijken, gezonden en gelukkigen indruk! De President van de Zending op de Samoa Eilanden (ten noordoosten van Australië) schrijft o.a. het volgende:

„Samoa is altijd een vruchtbaar zendingsveld geweest. Iedere inwoner van Samoa is een Christen, en behoort tot een der vijf kerken, die hier bekeerlingen hebben gemaakt. De reden hiervoor is, dat zij zuivere Israëlieten zijn, via de Amerikaansch-Lamanitische Indianen. (zie Alma 63). Het is een schoon gezicht en gehoor, om iederen Zondag de kerkklokken te hooren luiden en de trommels te hooren roffelen, en bijna iedereen naar de kerk te zien gaan. Wij hebben ongeveer 7.000 leden in 62 gemeenten. We hebben slechts 10 blanke Ouderlingen — de overige ambtenaren zijn inboorlingen.”

„We kunnen de O.O.V. niet overal organiseeren, daar ongeveer de helft der gemeenten daarvoor te klein is. Niettemin dragen wij den O.O.V.-geest uit — onderwijzen de jeugd in het Evangelie en zorgen voor ontspanning. We hebben Arenleessters, Bijenkorfmeisjes, M.Mannen, Voortrekkers en Padvinders. De Padvinders dragen een khaki-uniform met de bekende versierselen.”

„Niet lang geleden verwoestte een reusachtige brand twee groote warenhuizen in Apia (de hoofdstad van Samoa). Het vuur bleef verscheidene dagen branden. Onze plaatselijke Padvindergroep, 30 man sterk, marcheerde uit eigen beweging in den vroegen avond naar den brand, en werkte den geheelen nacht door. Dit parate optreden trok de aandacht van de autoriteiten; de jongens kregen verscheidene mooie geschenken, en op den eerstvolgenden Zaterdag waren ze te gast bij den gouverneur van Samoa, in wiens woning ze een aangenamen tijd doorbrachten.”

„In een Zendingsveld zoals Samoa kun-

nen de O.O.V.-activiteiten niet volledig ten uitvoer worden gebracht. Wij gebruiken hier de vier standaardwerken der Kerk als basis. Op Zondagavond (we houden alle O.O.V.'s op Zondag) zijn onze kerken gewoonlijk overvol met leden en niet-leden. Na het leswerk komen we samen en worden er aantrekkelijke muzikale nummers ten gehoor gebracht, terwijl er tevens Evangelie-onderwerpen worden besproken. Alle aanwezigen mogen aan deze besprekingen deelnemen. Op deze wijze worden onderzoekers door middel van de O.O.V. lid der Kerk."

„In dit lieflijke land van blauwe zee en hemel, van cocosnoten en bananen, van gastvrije bruine Israëlieten, is de O.O.V. een belangrijke factor."

Met vriendelijke groeten,

JOHN L. ADAMS,
Zendingspresident.

Wie voelt er iets voor, om den volgenden winter op de Samoa-eilanden door te brengen? De Presidente van de O.O.V. in Syrië, eveneens een land, waarvan wij heel weinig weten, schrijft o.a. het volgende:

„Wij hebben geen ondervinding van Uw volk, maar toen we in de „Church News“ lazen van Uw leed en beproevingen gedurende den oorlog, deed dit ons veel verdriet, maar aan de andere zijde verheugden wij ons in Uw sterke geloof in het Evangelie."

„Hoewel we zeer ver van U verwijderd zijn, zijn we één in geloof en liefde en hoop door het Evangelie; we zenden onze beste wenschen aan U en aan de Heiligen in Nederland. Moge de Heere U en Uw werk zegenen."

Op een klein stukje papier was de volgende opmerking geschreven: „Wilt U onze fouten vergeven; ons Engelsch is zeer onvolmaakt; onze taal is Armeniaansch, Turksch, een weinig Engelsch, Arabisch, een weinig Fransch." Wij weten niet hoe U er over denkt, maar wij gevoelen ons maar zeer onwetend

tegenover menschen, die drie talen spreken, en zich bovendien in nog twee andere verstaanbaar kunnen maken!

Toen wij een brief uit Hawaï ontvingen, en den afstand berekenden, dien deze brief had afgelegd, dachten we met ontzag: wat is de wereld toch groot! Maar toen we de eerste regels gelezen hadden, kwamen we tot de ontdekking, dat die „grootheid" toch maar betrekkelijk is. We lazen nl.:

„Uw brief van de vorige maand is hier in goede orde ontvangen, en wordt nu met dank bevestigd. Vreemd als het moge schijnen, ik dicteer dezen brief aan Ouderling Claude L. Westenskow, die als Amerikaansch soldaat in Uw deel van Nederland gelegerd is geweest. Hij vervult hier nu een zending en waardeert ongetwijfeld, als tegenstelling, zijn huidige vreedzame doeleinden."

Zeer verheugd waren wij met de ontvangst van een brief van President June B. Sharp, President der Zending in Zuid-Afrika. Wij gevoelen ons in Nederland toch altijd nog verwant aan het volk van Zuid-Afrika, en dat deze gevoelens wederzijds zijn, bleek ons uit den inhoud van den brief. Er werden ons tevens enkele foto's toegezonden, en we kunnen niet nalaten één daarvan, nl. die van het „Gold en Green Ball", hier af te drukken. Pres. Sharp schrijft hierover:

„In het afgeloopen seizoen hielden we een Goud en Groen Bal, dat een groot succes was. De zaal was prachtig versierd door de Arenleessters en M.Mannen der gemeente. Door de O.O.V.-ambtenaren werden verseringen rondgediend, en de aanwezigen genoten van alles, wat gedaan werd om het feest aantrekkelijk te maken. De Arenleessters en de M.Mannen gaven zeer mooie dansdemonstraties. Op de foto ziet U de Arenleessters op de voorste rij en aan

Goud- en Groenfeest in Zuid-Afrika.

den rechterkant van de tweede rij. Twee van hen zijn kortgeleden Gouden Arenleessters geworden. Zij waren de eersten in de Zuidafrikaansche Zending, die dezen eeretitel ontvingen."

"Sinds President Benson naar de Europeesche Zending is gekomen, hebben wij door hem veel gehoord van de getrouwheid en den uitstekenden geest, waardoor de leden der Kerk zich gedurende de afgelopen moeilijke jaren hebben onderscheiden. Wij gevoelen ons zeer verwant aan Uw volk, want er zijn vele goede Hollanders en hun afstammelingen in dit land, van wie velen het Evangelie hebben aangenomen, en geleerd hebben het werk van den Heer te beminnen, evenals gij in Nederland."

Bij het lezen van den naam van President Benson, en het bekijken van de foto, gingen onze gedachten terug naar de toespraak, die President Benson op 7 April 1946 te Amsterdam hield, en waarin hij sprak over het onderhoud, waartoe gouverneur Dewey, candidaat voor het presidentschap der Vereenigde Staten, hem had uitgenoodigd. Wij laten hier de ge-

schiedenis volgen in President Benson's eigen woorden:

"Er was geen tijdstip vastgesteld voor het onderhoud, en toen ik me twee dagen later bij de secretaresse van den gouverneur aanmeldde, belde zij hem op en zeide me, dat de gouverneur me dadelijk wilde ontvangen, doch dat het onderhoud niet meer dan 15 minuten kon duren. Ik zeide haar, dat ik me aan den vastgestelden tijd zou houden.

Toen ik het kantoor binnentrad, was de eerste vraag van den gouverneur: „Hoe oud bent U?" Ik antwoordde: „Ongeveer even oud als U". Dat scheen het ijs te breken. Hij vroeg me toen, waarom ik er toch toe overging, om een aantrekkelijke positie in Washington D.C. vaarwel te zeggen, en naar Utah te gaan, om gehoor te geven aan den oproep om voor de Kerk te werken. Ik verklaarde hem de herstelling van het Evangelie, en waarom door mijn getuigenis de Kerk het belangrijkste in mijn leven was. Hij merkte op, dat wij een bijzonder volk waren, en stelde daarna vragen over het O.O.V.-programma voor de jeugd in de Kerk, een programma, waarover hij zooveel gehoord had. Ik verklaarde hem het doel en de werking er van en vertelde hem toen van een Goud- en Groen-

feest, dat wij juist in Washington D.C. hadden gehouden, en waaraan 600 jonge paren hadden deelgenomen — een bal, dat in een der grootste hotels van de stad werd gehouden. „Kunt U gelooven, gouverneur” zei ik, „dat dit bal werd geopend en geëindigd met gebed en dankzegging, dat er dien ganschen avond geen sigaret of fleesch te bespeuren was, en er dien geheelen avond geen gemeen woord werd gesproken?” „Mijnheer Benson”, zeide de gouverneur, „daar ik de wereld ken, is dit voor mij een der moeilijkste dingen om te gelooven.” Hij merkte toen op, dat hij zeer onder den indruk was van het rein, goed en bekwaam leven van de zendelingen van de Heiligen der Laatste Dagen, en vroeg me, ook dit programma aan hem uit te leggen, wat ik gaarne deed. Ik vertelde hem, dat alle waardige jonge leden der Kerk een oproep krijgen om op zending te gaan, en hoe zij zich zelf onderhielden, terwijl zij de boodschap van het Evangelie verkondigden, gedreven door hun persoonlijke getuigenis van de goddelijkheid daarvan. Tegen dien tijd waren er 45 minuten verstreken en tweemaal had ik getracht om heen te gaan. De laatste paar minuten stonden wij voor het groote raam van zijn kantoor, en spraken over het familiegebed en toe-

wijding tot de idealen der Kerk. Hij was zeer onder den indruk en zeide maar steeds: „U bent een bijzonder volk.”

Het is niet zonder reden, dat wij deze ondervinding van President Benson in dit nummer van „De Ster” nog eens in Uw herinnering brengen. In deze maand Maart zullen namelijk in vele gemeenten Goud- en Groenfeesten worden gehouden, en wij willen onze jonge menschen zoo gaarne voordringen van het feit, dat het Goud- en Groenfeest niet zonder meer een avond is, waarop zij zich naar hartelust amuseeren, maar dat het een der merkwaardigste gebeurtenissen in de wereld van heden is, hetgeen door gouverneur Dewey bevestigd werd. Laat daarom ook Uw Goud- en Groenfeest een indrukwekkende manifestatie zijn van de wijze, waarop Heiligen der Laatste Dagen zich ontspannen!

(Vervolg van blz. 83). Persoonlijke ontwikkeling door dienstbetoon.

bekwaamheden eigen. Bovendien ontwikkelen velen van hen in verband met hun roeping speciale talenten, zooals bijv. de vrouwen, die zitting hebben in besturen. Deze vrouwen verkrijgen zelfvertrouwen en overwicht, en de bekwaamheid om voor groote bijeenkomsten te staan en vergaderingen op de voorgeschreven wijze te leiden.

Wie in de geheele Z.H.V. leert meer van de les dan de klasleidster zelf? Vele malen heeft de leerars zelf een waardevoller les geleerd dan de klasleden. De werkvergadering, het aandeel van de Z.H.V. in het Voorzorgsplan, het huisbezoekwerk, de Zingende Moeders — alles ver-schaft ruimschoots gelegenheid voor dienstbaarheid.

Dikwijls zijn Z.H.V. zusters geroepen om ambten te bekleeden, waarvoor zij zich onbekwaam en onbevoegd gevoelden. Deze vrouwen hebben echter in haar roeping vooruitgang gemaakt, en zijn voor haar taak berekend geworden. Later hebben deze vrouwen getuigd van de persoonlijke ontwikkeling, die haar deel was geworden door het vervullen van de plichten, waartegen zij oorspronkelijk zoo hadden opgezien. Hoewel Z.H.V. zusters geen ambten aanvaardden met 't oog op persoonlijke vooruitgang, toch erkennen wij, dat groote ontwikkeling daardoor haar deel wordt, en zijn dankbaar dat dit een van de beloningen is voor diegenen, „die de werken der gerechtigheid doen”.

(Uit: The Relief Society Magazine).

(Vervolg van blz. 71). „DON'T FENCE ME IN”.

het weer zal zijn, en wij willen niet, dat je je er te veel aan blootstelt en doornat wordt. Jongedame, je moeder wil je heusch niet aan haar shortebanden vastbinden. Jongeman, we willen geen kasplant of een sukkel van je maken. We willen dat je krachtig en moedig zult zijn, in staat om aan de stormen des levens het hoofd te bieden. Toen wij zoo oud waren als jullie, waren we niets beter. Maar vergeet niet dat diegenen van ons, die naar de raadgevingen van hun ouders hebben geluisterd, het beste gereild en gezeild hebben. Het is precies zooals het er staat: „Eert uw vader en uw moeder”. Waarom? „Opdat uw dagen verlengd mogen worden.”

Wij willen ons niet bemoeien met iederen stap die je doet. Daar

houd je niet van, en daar heb je gelijk aan. We willen je alleen maar met onze armen om je heen, beschermen tegen de valkuilen van het leven.

Wanneer je nu weer eens de neiging hebt om te protesteeren tegen onze voorzorgsmaatregelen, „blijf staan, kijk en luister”^{*)}; bedenk je, voordat je den sprong waagt. Weet je, we kunnen zoo'n uitstekend span vormen, de jeugd met haar levenslust en kracht, en wij met onze ervaring van 40 of meer jaren aan haar zijde, haar leerend de dingen te waardeeren, die ons gelukkig hebben gemaakt. En met elkaar zullen we naar hartelust zingen:

DON'T FENCE ME IN.

*) „Stop, look and listen” is de waarschuwing, die bij de onbewaakte overwegen in Amerika is aangebracht.

(Vervolg van blz. 81).

DE TERUGKEER.

Ze stapte de ruime treden van het terras op en belde aan.

De deur werd met een zwaai geopend door een snoezig jong meisje. „Hallo” zei ze. Toen zette ze groote oogen op. „Nee maar”, riep ze. „Tante Paula! Wat is dat een verrassing. Kom binnen! Wat zal moeder blij zijn!”

De warme begroeting van het meisje trof Paula's hart. „Ken je me dan?”

„U kennen?” Het meisje stak twee slanke, bruingebrande handen uit, en trok haar de groote hal binnen. „Uw foto staat in mijn kamer. Ik wil net als U worden. O moeder...”

Sally kwam de hal binnen, en Paula keek haar ongeloovig, verslagen en jaloeersch aan. Sally was stralend mooi, mooier dan ze ooit als meisje geweest was.

„Paula, kom toch gauw binnen, dan kun je opnieuw met mijn gezin kennis maken. Dit is Louise. Toen je haar tien jaar geleden voor het laatst zag, was ze negen jaar.”

Was dit liefelijke schepseltje het magere kind met den bril en de scheve tanden? Het was niet te gelooven!

Louise scheen haar gedachten te lezen. „Ik ben wel veranderd, vindt U niet? Mams heeft zich vroeger meer dan eens bezorgd gemaakt over mijn huwelijkskansen.”

Haar moeder drukte haar tegen zich aan. „Je was een lief kind”. Ze ging Paula voor naar de ruime, veel gebruikte, maar gezellige huiskamer.

Drie jonge mannen stonden haastig op. Paula's verbazing nam toe. „Sally! Ik bewonder je! Ik heb nog nooit zulke knappe kinderen gezien.”

Sally lachte. „De tijd heeft er ook zijn deel aan gedaan. Den eersten keer, dat je hen zag, was je niet bepaald enthousiast, weet je nog wel?” Ze stelde hen voor.

„Deze lange, rood-harige jongeman is Don Junior. De volgende maand gaat hij op zending. Hij heeft juist zijn oproep ontvangen. En dit zijn de tweelingen; Philip, die voor dokter gaat studeeren, en Stephen, die een auto kan maken uit een oude spoel en een stukje draad, geloof ik.”

Zij glimlachten haar toe. Paula kon zien, dat zij onder den indruk waren van

hetgeen zij over haar gehoord hadden. Zij schudde hen de hand. Sally's zonen! Deze flinke jongemannen waren vleesch van haar vleesch. Geen wonder dat haar gelaat zulk een tevredenheid uitstraalde. Paula huiverde. Onmiddellijk kwam de familie in actie. De jongens pookten het vuur op. Sally zette haar in een gemakkelijken fauteuil, en Louise kwam met een voetenkussen aandragen.

„Je ziet er moe uit, Paula. Je moet hier wat rusten.“ Sally knielde om nog een blok hout op het vuur te leggen. „Vertel eens wat over New-York.“

Paula kon zich niet herinneren, ooit zulke oplettende en belangstellende toehoorders te hebben gehad. De tijd vloog voorbij, totdat zij plotseling bemerkten, dat het donker was geworden, en dat een auto het hek binnenreed.

„Dat is Don, en ik ben nog niet eens aan het eten begonnen“. Sally sprong met gemaakte ontsteltenis op.

Don kwam binnen. Hij was grijs geworden en breeder, maar de tijd had al zijn rimpels veranderd in lachende lijntjes en in zijn oogen een glinstering aangebracht.

„Welkom, welkom hier. We hebben lang naar je bezoek uitgekeken.“

Tot haar verbazing voelde zij een prop in haar keel. „Dank je Don... Ik ben blij dat ik hier ben.“

In de kleine kamer, die Sally haar had gegeven, lag Paula op het bed, met haar gezicht in de kussens. Ze voelde zich zoo oud, zoo moe, zoo afgeleefd. Maar ik kan niet oud zijn. Ze richtte zich op. Sally en ik zijn van denzelfden leeftijd, en niemand zou Sally oud kunnen noemen. Maar waarom heb ik dit troosteloze gevoel, alsof ik buiten in de kou sta, en binnen warmte en vroolijkheid zie?

Ze stond op en begon met krachtige vingers crème in haar huid te wrijven. Komaan, Paula, na een paar dagen rust zul je je wel anders voelen. Als je ze eerst maar eens hebt hooren ruzie maken en Sally hebt zien probeeren om honderd dingen tegelijk te doen!

Ze knapte zich vlug op en greep haar actetasch. Ze kon nog even aan die advertentie werken voordat ze aan tafel zou worden geroepen. Ze spreidde haar papieren op de toilettafel uit.

Louise kwam haar opzoeken, aantrekkelijker dan ooit in een zwart mantelpakje. „Ik ga na het eten uit... Hij heet Mark. Hij is geweldig.“ Ze leunde over Paula's schouder en bekeek het ontwerp met

opgetogen blikken. „Tante Paula! Geen wonder dat U het zoover hebt gebracht! Ik heb geen geduld om te wachten, tot ik dien lipstick kan probeeren! Het idee is eenig!“

Paula voelde een heeten blos omhoog stijgen. „Ik... ik ben blij dat het je bevalt, kind.“

„Bevallen? Ik ben er weg van. U bent onovertreffbaar.“ Ze greep Paula's hand. „We komen altijd vroeg bij elkaar... voor het familiegebed. Bent U klaar?“

„Familiegebed? Hoe vreemd,“ wilde Paula zeggen, maar ze slikte de woorden nog bijtijds in. In New-York had zij nooit tijd gehad om te bidden of om aan godsdienst te denken.

Ze knielden, een ieder bij zijn stoel. Paula keek even naar de gebogen hoofden, voordat zij zelf op haar knieën ging. Een bijna vergeten zinsned kwam in haar gedachten... „die met geduld vruchten voortbrengen“. Wie had dat ook weer gezegd? Don boog zijn hoofd, zijn stem was rustig en zeker. „Wij danken U voor gezondheid en kracht, voedsel en dekking — voor het voorrecht U te mogen dienen — voor Uw liefde, die ons tegen het kwaad beschermd heeft. Wij danken U voor de gast in ons huis, en vragen U haar te zegenen met de zegeningen, die gij weet dat zij dezen dag noodig heeft.“

Het gebed omvatte nog meer, maar Paula hoorde het niet meer. Er was voor haar gebeden tot den God, dien zij had vergeten.

Plotseling werd iets haar duidelijk. Het Woord bleef bestaan. Het Woord was Waarheid. Verstandige menschen, vroolijke menschen, slechte menschen, dwaze menschen konden het ontkennen. Maar het Woord bleef bestaan. Sally en Don hadden het geweten. Zij hadden er hun leven aan gewijd, en „brachten met geduld vruchten voort“.

Zij had haar leven gegeven aan de dingen dezer wereld, en haar oogst bestond uit de ledige jaren van het verleden en de ledige jaren van de toekomst. Dit inzicht brandde als vuur, dieper en dieper, een pijn, die niet door tranen verzacht kon worden.

Als in een verdooving stond ze op, en at en praatte en lachte. Ze trachtte haar ijskoude hart te verwarmen aan het vuur van de bewondering en eerbied der kinderen.

Na het eten kwam Louise's jonge vriend. Zij bracht hem naar Paula om hem voor te stellen. Zij vormden een knap paar,

zoo rein, zoo jong. De liefde maakte Mark's gezicht tegelijkertijd wanhopig en verrukt. Het herinnerde Paula aan Joe's gezicht van vele jaren geleden. Ik kan niet veel meer verdragen, dacht ze. Ik moet teruggaan.

Maar zij hadden al verschillende plannetjes gemaakt om haar een genoeg te doen. Een skitocht, waarop zij Joe ontmoette met zijn drie zonen. Dat hadden mijn zoons kunnen zijn, dacht ze, en wendde zich af.

's Avonds zaten ze in de huiskamer na te praten, toen de telefoon ging.

„Het is voor jou, Louise”. Sally kwam terug. „Het is Mark.”

Louise's aardige gezichtje kreeg een onverzettelijke uitdrukking. „Zeg hem alstublieft dat ik niet thuis ben.”

Sally deed het met tegenzin. Toen ze de kamer weer binnenkwam, was er een bezorgde blik in haar oogen. „Louise, wat is er tusschen jullie voorgevallen? Ik dacht... we hoopten... hij is zoo'n fijne jongen... hij houdt zooveel van je...”

„Ik weet dat hij leuk is en aardig en dolverliefd. Maar toch ga ik niet met hem trouwen.”

„Waarom niet, kindje?” Er klonk teleurstelling in Sally's stem. Paula hoorde het. Ze keek Louise scherp aan. Dit alles kwam haar zoo bekend voor.

„Omdat”, zei Louise rustig, „ik met tante Paula mee ga naar New-York... als ze het goed vindt. Ik ben tot de conclusie gekomen, dat een carrière me meer waard is dan iets anders ter wereld.”

Paula's hart sprong op van vreugde. Hoe heerlijk zou het zijn om Louise bij haar te hebben in dat koude, eenzame huis. Ze zou haar zoo veel kunnen geven... relaties van onschatbare waarde. „Een carrière?” zei Don voorzichtig. „Weet je het zeker, Louise?”

Louise bloosde. „O, het heeft me wel veel strijd gekost; het kleine zachte stemmetje stelt alles in het werk om me tegen te houden. Maar toch doe ik het. Ik wil niet zoo'n leven hebben als Mams. Hard werken... zorgen... een stel kinderen. Ik wensch glans in mijn leven... zoals Tante Paula.”

Paula zat als versteend. O nee! Niet een leven als het hare voor Louise. Niet de schittering die in één dag verloren is, en verder koude jaren, verloren jaren, onvruchtbare jaren.

Zachtjes zei ze: „Dus je denkt, dat ik een succes ben?”

„O ja”, riep Louise, „Ik weet dat U dat bent.”

„Ik ben blij dat te hooren, omdat ik er heel wat voor heb moeten missen. Den man, dien ik liefhad, bijvoorbeeld, de kinderen die ik had kunnen hebben, het tehuis dat ik had kunnen opbouwen, de Kerk die mijn ziel zou hebben gevoed...”

„Maar U hebt toch zooveel beroemde menschen onder Uw kennissen?”

Paula knikte. „Je hebt volkomen gelijk. Maar als ik ziek ben, zullen ze nooit een lekker hapje komen brengen, en ze zullen nooit naar me toe komen om een kopje suiker te leenen, of om te vertellen van Jimmie's schoolrapport. Ik heb een luxe auto”, voegde zij er langzaam aan toe, „maar ik heb geen kind.”

Louise's onderlip beefde opstandig. „U wilt me niet hebben. Daarom zegt U die dingen. U spreekt heelemaal niet over Uw werk. Is dat dan niet genoeg?”

Nu kon ze maar één antwoord geven. Maar Paula schrok er voor terug. De liefde en de eerbied van Sally's kinderen is het eenige, dat me nog rest. Die wil ik niet verliezen. Maar het zachte stemmetje zei duidelijk: „Je moet, Paula.”

Ze hief haar hoofd op. „Ja mijn werk. Het beteekent veel voor me, zooveel dat ik alles zou doen om het te behouden.”

„Ik wist het wel”, riep Louise. „Ik wist dat U er meer van held dan van al die andere dingen, waarover U sprak.”

„Je zult begrijpen hoeveel ik er van houd” zei Paula zacht, „als ik je vertel, dat het ontwerp, dat je zoo bewonderde, niet van mij is.”

„Niet van U? Maar U zei...”

„Ik... leen het... van een meisje dat heel veel talent heeft. Ze zal haar werk nauwelijks herkennen als ik het klaar heb.” In de stilte viel Louise's stem als een zweeps slag. „Tante Paula. O, Tante Paula!” Ze rende blindelings de kamer uit.

Paula keek onzeker van den een naar den ander. Maar zij lachten haar vriendelijk toe, en Sally's gezicht was nat van de tranen. „Paula, Paula, wat heb je je prachtig gedragen. Wat ga je nu doen?”

„Het ontwerp terugsturen... met mijn ontslagaanvraag. Ik ga niet terug.”

„Wat ben ik daar blij om. Je zult hier gelukkig zijn, geloof me, Paula.”

Paula moest even slikken, voordat zij de belangrijkste woorden sprak, die zij ooit gezegd had. „Zou je denken... dat het ooit te laat is... om met geduld vruchten voort te brengen?”

DE GESCHIEDENIS

Speciaal verteld en

Hoofdstuk 2: Het bezoek van den Engel Moroni.

VAN DE KERK

getekend voor de jeugd

Op 22 September 1827 ging Joseph naar de heuvel, en ditmaal gaf de Engel Moroni hem toestemming het gouden verslag mee te nemen, om het te vertalen en als een gedrukt boek uit te geven. De Engel zeide, dat hij het goed moest bewaken, want zijn vijanden zouden trachten, het hem te ontnemen. De Engel zwee en Joseph stond alleen op de heuvel Cumorah in zijn armen het heilige boek

Van dat ogenblik af trachten de machten der duisternis hem en Gods werk te vernietigen. Vijanden vielen hem aan en beraamden sluwte plannen om het verslag in handen te krijgen. Maar Joseph beschermde het met zijn leven, want hij wist, dat onze Hemelse Vader hem nabij zou zijn en hem zou helpen. Met behulp van een vreemdsoortig instrument, de Urim en Thummim genaamd, begon hij het onbekende schrift te vertalen.

Daar Joseph den Heer dagelijks bad om kracht voor het uitvoeren van zijn heilige taak, werden vele goede mensen tot hem gezonden, die hem hielpen. Sommigen schreven de woorden op, zoals ze door den jongen profeet vertaald werden; anderen brachten geld om met het werk te helpen. In de lente van 1830 was het heilige verslag gedrukt in een boek, dat in de gehele wereld bekend zou worden. Het werd HET BOEK VAN MORMON genoemd.

Drie mannen werden door onzen Hemelsen Vader gekozen als speciale getuigen tot de wereld, dat het verslag in dit boek waar is. De stem van God verklaarde hun uit de hemel, dat Joseph het had vertaald door „de gave en macht Gods“. Een engel toonde het gouden verslag aan deze drie getuigen, wier namen waren: Oliver Cowdery, David Whitmer, en Martin Harris.

De volgende maand: De Kerk wordt georganiseerd

Gebeurtenissen in de Zending.

15 en 16 Februari 1947: Districtsconferentie te Den Haag.

Op Zaterdag 15 Februari werd deze tweede voorjaarsconferentie te midden van sneeuw en ijs aangevangen met een zendelingenbijeenkomst op het Hoofdkantoor, een ambtenar(ess)envergadering in het kerkgebouw, en een gevarieerd programma, aangeboden door de O.O.V., met medewerking van het Haagsche Zangkoor. In het O.O.V. schouwspel „Wat gebeurt hier?” werden het doel en de werkwijze van de O.O.V. uiteengezet, in den vorm van tableaux, toneelspel, declamaties, muziek en zang. Niet minder dan 33 O.O.V.-leden uit Den Haag, Leiden en Delft werkten hieraan mee, en vooral de jeugd leverde een keurige prestatie. Het geheel viel bij de talrijke aanwezigen zeer in den smaak. Zondag 16 Februari werden twee openbare vergaderingen gehouden. In de ochtendbijeenkomst werd het woord gevoerd door Oud. A. Vermij, Oud. J. Bruin, Oud. B. van Oostendorp, Oud. P. 't Hart en Oud. A. D. Jongkees. De sprekers maakten duidelijk, van welk een groot belang het Zendingswerk is, daar alle menschenkinderen het Evangelie van Jezus Christus moeten hooren. Dan zullen zij weten, dat zij een liefhebbenden Vader hebben, die hun door middel van oude en moderne profeten heeft aangetoond, hoe zij zich op de eeuwigheid moeten voorbereiden.

In de avondbijeenkomst spraken Oud. N. Vanderlinden, Oud. Th. Siphema, Br. J. W. Rhijsburger, Zr. J. A. Sehlmeier, Oud. S. Stam en President C. Zappey. Ook door deze sprekers werd op boeiende wijze uiteengezet, hoe rijk wij zijn door het bezit van dit Evangelie. Oud. Siphema sprak onder meer over de leugens, die door tegenstanders van onzen godsdienst zijn verspreid, hetgeen voor President Zappey aanleiding was tot een indrukwekkende uiteenzetting van de feiten, zooals deze in werkelijkheid zijn. De geest in de bijeenkomsten van deze inspireerende conferentie werd nog verhoogd door de medewerking van de „Zingende Moeders”, de Haagsche en Delftsche Zangkoren onder leiding van zr. T. C. Hartman-Spaans en zr. C. A. Claus-Schoenmaker, en Oud. Jac. Greeff.

Doopdiensten.

Op 13 Februari j.l. werden te Amsterdam gedoopt door Oud. J. Bruin: Willem Mattheus Mooij, Jacoba Mooij-Voogt, Willem Frederik Mooij en Anna Catharina Mooij.

Op Zaterdag 22 Februari traden te Amsterdam 17 personen tot de Kerk toe.

Door Oud. M. G. Shupe werden gedoopt: Johannes Nicolaas Bierman, Maria Jacoba Bierman-Sieverts, Yke Verschoor, Engelina Barbara Groot.

Door Pr. A. Brinksma: Hans Niesen en Nicolaas Ebell.

Door Oud. N. Stolk: Jacoba Laurentia Tau, Johannes Overdiek Jr., Leopoldina Wohlmuth-Demmer, Teuna Hermina Ewald-Gauw, Liahona Joanna Maria Strietman, Adriana Middelkoop-Nieman, Wilhelmina Mathilda Hogendijk.

Door Oud. Wm. Davis: Cornelia Anna Barends, Anna Barends, Maria Barends, Cornelis Jan Kloosterman.

Het kleine Dordrecht gaf deze maand wederom op overtuigende wijze blijk van den geest van activiteit en vooruitgang, die in deze gemeente heerscht. Op 23 Februari j.l. werden aldaar 15 personen gedoopt:

Door Oud. L. Versluis: Pieternella Elisabeth van Wijngaarden, Hendrik Friedell, Catharina Friedell, Daniel Bato Straatman.

Door Oud. C. de Jong: Maria Anthonia Coomans, Adrianus de Widt, Pieter van Wijngaarden, Anna Elisabeth de Zeeuw.

Door Oud. J. v. d. Merwe Sr.: Mels de Zeeuw, Pieter de Zeeuw, Arie Adrianus v. d. Merwe.

Door Oud. M. Dalebout: Huiberdina Buzink, Ariët Maria Elisabeth Bellaart, Gerhard Prenger en Maggelina Dalebout-de Bezemer.

Met blijdschap verwelkomen wij deze nieuwe leden in de Kerk, en wenschen hun de vreugde en het geluk toe, die het deel zijn van hen, die Gods geboden stipt onderhouden.

Ingezegend.

Op 2 Februari j.l. werden te Amsterdam ingezegend Roy Richard Hut, zoon van Jan Berend Hut en Eegolina IJlst, en

Carol Jacobus van der Wouden, zoon van Jacobus Marinus van der Wouden en Carolina Louise Huijboom.

Te Schiedam werd op dien dag ingezegend: Johannes Schippers, zoon van Johannes Schippers en Gerda Wempe. Op denzelfden datum werd te Haarlem ingezegend Ronald Oolders, zoon van Hendrik Johannes Oolders en Eliza Catarina Mulder.

Op 2 Maart j.l. werden te Amsterdam ingezegend Johannes Antonius Mooij en Gerardus Johannes Mooij, zoons van Willem Mattheus Mooij en Jacoba Voogt.

Op den zelfden dag werden te Dordrecht ingezegend: Maria Agnes Prenger, Huig Prenger en Pieter Prenger, kinderen van Corn. Prenger en Maria Agnes van der Burgh; Jan Kuiters, zoon van Jan Kuiters en Dorothea Bal, en Jan Willem Best, zoon van Pieter Jan Frans Best en Adriana van Schelt.

Gehuwd.

Op 9 Februari j.l. trad te Gouda zr. Wilhelmina van Eck in het huwelijk met Riemer Beij. Het huwelijk werd ingezegend door Oud. Albert R. Hoggan, President van het Rotterdamsche District. Op 26 Februari zegende President C. Zappé te Rotterdam het huwelijk in van br. Willem J. Breeman en zr. Elisabeth van Vliet, en eveneens het huwelijk van Anthonie v. d. Werf en zr. Catharina van Vliet.

Wij wenschen dezen jongen broeders en zusters van harte geluk, en bidden onzen Hemelschen Vader, hen op hun verderen levensweg te willen zegenen, opdat vrede en geluk immer hun huisgenooten zullen kunnen zijn.

Overleden.

Op 3 Februari 1947 overleed te Amsterdam op 75-jarigen leeftijd Oud. Harm Bakker. Oud. Bakker werd op 17 Aug. 1871 te Bedum geboren, en trad op 7 December 1896 tot de Kerk toe.

Op 13 Februari j.l. overleed te Rotterdam zr. Margaretha G. M. Maarleveld. Zr. Maarleveld werd op 30 Augustus 1889 te Rotterdam geboren en op 20 December 1929 gedoopt. Zij was steeds een ijverige werkster in de Genealogische Vereeniging.

De nabestaanden zullen troost vinden in de overtuiging, dat br. Bakker en zr. van Maarleveld de belooning voor hun getrouwheid zekerlijk zullen ontvangen.

Geordend.

Op 9 Februari j.l. werden te Amsterdam tot Diaken geordend br. Justus Cornelis Humphrey Poolman en br. Marinus Cornelis Dingeman v. d. Boogert, resp. door Oud. P. Vlam en Oud. H. Landward.

Op 16 Februari werd te Arnhem door Oud. H. A. Hekking tot Diaken geordend: br. Albert v. d. Meiden.

Vertrokken.

De uittocht van Nederlandsche Heiligen der Laatste Dagen heeft een aanvang genomen! In de afgelopen maand vertrokken 12 van onze broeders en zusters naar Zion, en verscheidene anderen staan op het punt van vertrek.

Op 11 Februari j.l. vertrokken br. J. A. Belt en zr. P. C. Belt-Nijkiel per vliegtuig naar Amerika. Br. en zr. Belt zijn gedurende vele jaren actieve werkers in de Leidsche gemeente geweest, terwijl zr. Belt eveneens als Presidente van het Jeugdwerk in de Zending en als Secretaresse van het J.V.O.O.V. Hoofdbestuur ruimschoots van haar bekwaamheid heeft blijk gegeven.

Op 21 Februari vertrokken per s.s. „Veendam” br. J. W. Rhijsburger en zr. N. Rhijsburger-Griffioen, zr. J. M. Rhijsburger, br. J. C. Dirkmaat en zr. H. Dirkmaat-Knollema met hun zoonjtje Robert Franklin, zr. A. A. Grotepas en zr. A. W. Grotepas.

Br. J. W. Rhijsburger en zr. J. M. Rhijsburger hebben gedurende langen tijd tot de steunpilaren van de Leidsche gemeente behoord. Br. Rhijsburger was tot zijn vertrek President van de Leidsche O.O.V. Zr. N. Rhijsburger-Griffioen, pas sinds kort lid der Kerk, heeft zich eveneens als een toegewijd lid doen kennen.

Met de familie J. C. Dirkmaat verliest de gemeente Apeldoorn enkele bekwaame werkers. Oud. Dirkmaat bekleedde aldaar het ambt van raadgever in het gemeentebestuur, en was tevens O.O.V.-President.

Op 7 Februari bood de O.O.V. de familie Dirkmaat een gezelligen afscheidsavond aan.

De gezusters Grotepas waren leden van de gemeente Rotterdam, alwaar zr. A. A. Grotepas een zeer gewaardeerde leerares in de Zondagsschool was.

Op 24 Februari vertrok zr. J. J. Feenstra van der Meide met haar zoonjtje Pieter

Cornelis Johannes Feenstra naar Zweden, alwaar zij de bootreis naar Amerika zal aanvangen. Zr. Feenstra heeft in de gemeenten Rotterdam en Groningen gewoond.

Onze beste wenschen vergezellen deze broeders en zusters naar hun nieuwe vaderland, en wij hopen van harte, dat geluk en voorspoed aldaar hun deel moge zijn.

Aankomst en verplaatsing van zendelingen.

Op 1 Maart bracht het s.s. „Westerdam” ons wederom vijf zendelingen, nl. de Ouderlingen J. Kapp, J. H. Steenblik, L. D. Hubbard, E. Wierz en A. L. Fisher.

Oud. Kapp zal in Groningen gaan arbeiden, Oud. Steenblik in Leeuwarden, Oud. Hubbard in Haarlem, Oud. Wierz in Arnhem, en Oud. Fisher in Rotterdam. Oud. B. Barton is verplaatst van Groningen naar Arnhem en Oud. Wm. Davis van Haarlem naar Rotterdam.

Het aantal zendelingen in Nederland is hiermede gestegen tot 77.

Ontslag en benoeming van Hoofdbestuursleden.

Op 3 Maart j.l. werden de broeders J. van Beekum en E. Lakerveld door Pres. C. Zappey aangesteld als mede-bestuursleden in het Hoofdbestuur der Genealogische Vereeniging in Nederland.

Op 9 Maart j.l. werd broeder M. A. Overdiek eveneens als lid van dit bestuur aangesteld.

Br. van Beekum, Flakkeeschestraat 133 c, Rotterdam-Z., zal het Hoofdbestuur vertegenwoordigen in de gemeenten Dordrecht, Rotterdam, Gouda en Schiedam. Br. Lakerveld, Bosschestraat 180, Scheveningen, in de gemeenten Delft, Den Haag, Leiden en Utrecht.

Br. Overdiek, Nickeriestraat 26 I, Amsterdam, in de gemeenten Amsterdam, Haarlem, Alkmaar, Den Helder en Hilversum.

Zr. G. Diender, Langerakkerweg 10, Schoonhoven, werd op 3 Maart aangesteld als Archivaris-Secretaris der Genealogische Vereeniging.

Zr. P. C. Belt-Nijkieel is wegens vertrek naar Amerika eervol ontslagen uit het ambt van Secretaresse der J.V.O.O.V. in de Nederlandsche Zending.

Met ingang van 15 Maart a.s. is zr. A. Greeff-IJlst op haar verzoek eervol ontslagen als Presidente der J.V.O.O.V. in de Nederlandsche Zending, met dank voor de toewijding en ijver, waarmee zij deze functie heeft waargenomen.

Zr. T. C. Hartman-Spaans is op genoemden datum door Pres. C. Zappey aangesteld als Presidente der J.V.O.O.V. in de Nederlandsche Zending.

40-jarig Huwelijksfeest.

Op 6 April a.s. zullen br. en zuster P. Oenes-Bosklopper, Kerklaan 103, Groningen, 40 jaar gehuwd zijn. Onze hartelijke gelukwenschen!

Wat komt.

15 Maart: Feestavond van de Utrechtsche O.O.V. ten bate van het plaatselijke Bouwfonds.

17 Maart: Herdenking van de oprichting der Z.H.V. in alle gemeenten.

26 Maart: Goud- en Groenfeest van de Utrechtsche O.O.V.

5-6 April: Districtsconferentie te Groningen.

OPGAVEN VOOR DEZE RUBRIEK WORDEN GAARNE VOOR DEN EERSTEN VAN IEDERE MAAND TEGEMOET GEZIEN.

24, 25 EN 26 MEI....

**zendingsconferentie
TE ROTTERDAM!**